

Tíz esztendő...

Szomorú esős napra virradtunk 1927 április hó elején. Csendes, szinte kihaltnak tetszett az ősi város, némán jártak az emberek, szívükben gyász honolt. A harangok is mintha sírtak volna azon reggel, amikor a modern Magyarország „apostolát”, „tanítómesterét”, „Krisztus dalnokát” tettük. — Tíz esztendő!... Az idő nehéz ködleple az évek során máskor úgy ránehezedik a multra. elmossa az emlékeket, de Prohászka Ottokár kriptájánál megállni látszik az idő. Nincs mult, mely elhomályosítaná nemes alakját, nincs fátyol, mely határt volna közte és a mai kor között: a jelen ölelkezik rajta keresztül az örök időbe. Prohászka, ki a miénk volt, ma az egész művelt emberiségé, — szelleme, mely sajátosan magyar virágokat termett, ma örök aktualitásával hódító útra indult Európában. Halálának tízéves évfordulójára jelent meg a francia könyvpiacra az „Elmélkedések” fordítása „Méditation pour l'Anné liturgique” címen oly kongeniális tolmácsolásban, mint azelőtt német és lengyel nyelven már. — Genthon Mária és Bacsa Mária nagy munkájukban méltó segítőre találtak a katolikus Franciaország egyik lelkes írójában *M. Louis Chaigne*-ben, ki három-négy esztendővel ezelőtt személyesen zarándokolt el Székesfehérvár városába, hogy itt a nagy püspök reliquiáit a muzeumban megtekintse és letérdeljen ahhoz a sírhoz, mely fölött a Szentlélek galambja a lélek megdicsőülését jelzi. — Lelke megtelt a nagy püspök közelségével, és erőt, inspirációt nyert arra, hogy a messze nyugaton, a magát par excellence művelt és vezetőnek tartó francia nép körében megindítsa Prohászka kultuszát. Bevezető soraiban, melyekben Prohászka életével foglalkozik, kegyeletteljes szavakkal emlékezik meg itteni tartózkodásáról.

„Ebben a festői és vonzó városban, mely a Balaton és Budapest között fekszik, találhatni ma meg legjobban az ő nyomát. Legyen az a Papnevelő intézetben, ahol a főoltár mögötti kápolnában az osztrák Maulpertsch kezétől származó feszület látható, mely egyike a világ legszebb alkotásainak. Legyen az bár a Püspöki palotában, ahol örömmel nyithattam ki egyik-másik francia könyvét, mint különösen Péguy műveit, melyek a „Cahiers de la Quinzaine” eredeti kiadásában voltak birtokában”... — „A jámbor szívek akik benne Krisztus mását ismerték meg, megemlékeztek e senki máséhoz nem hasonlítható jó barátrol és kis aláíráskok útján emelték Székesfehérvárot azt a róla elnevezett hatalmas kupolájú templomot, melyben nemsokára nyugodni fog teste ama nép körében, melyet annyira szeretett.” — „Tanításának és küldetésének áldást hozó kegyelme megérdemli, hogy egész Európára kiterjesztessék.”

D. Á.